

Hep mi Yarım Kalır İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Mayıs 2018

Desenleri yanıltıyor doğanın
Sonrasına uzandığım zamanın
Çimenlerine dokunuyorum
Usulca okşarken yeşilin dilinden konuşuyorum.

Sıkıcı bazense muzip rotasında benliğin
Çiçekler dikiyorum her mezara
Aslında dirilmesini dilediğim
Sevginin tarhına sunuyorum gözyaşlarımı
Suluyorum saçlarımdan dökülen zerrelerden
Oluşan tutuk pınarı.

Tıpkı mizacım
Tıpkı dün de kalan yarım
Hep mi yarım kalır insan?
Hep mi tutsak maziye...
Demekten imtina ettiğim bir öğle vakti:
Soyutların sırttığı
Somut yaşların sustuğu
Aslında ruhun bile sızdığı
Belki mızıkçı belki mızımız
Belki de bir deli gölge
Düşse bile sahibinin peşine.

Mütemadiyen iteklenen
Bir yaşam zerresi... hatta
Hatta o bile değil:
Tehir ettiğim yangınlardan arda kalan
Baldırı çıplak bir masadan bile
Kinayeli evrenin
Değişken mizacına
Dokundurduğum masum bir buse
Hem de sevi dilinde yüklendiğim
Sevilmekten bile dert yandığım.

Derlediğim kadarım aslında:
Çatı katında aklımın
Örümcek bağlamış ne çok hatırat
Gel de anlat kolaysa
Hele ki karşıdaki sessizlik yüklü
Asaleti ile toz kondurmazken
Şaibeli dizelerine şiiirden
Yana olsa keşke tek derdim.